

faa er det vel Meningen, at der forlanges to Eksemplarer af Ansøgningen og ikke af Patentet. Naar der tales om „Tilskud af indtil en Femtedel af Statens Udgift i det sidst forløbne Kalenderaar til Lønning af dens Lærere“, saa er det efter Ordene tvivlsomt, om det er Udgiften, der har været til Lønning af Lærerne, eller om det er Tilskuddet, der skal bruges dertil. Og naar der staar: „Fortrinlig Afgang til Overlærerembederne have Folk med Skoleembedsksamnen“, saa ligger deri, at alle have Afgang dertil, men Folk med Skoleembedsksamnen foretrækkes. Men saa fortsættes der: „dog kan indtil $\frac{1}{4}$ besættes med Folk, som ikke have Skoleembedsksamnen“, og det hele skifter pludselig Karakter; nu betyder det, at ikke alle have Afgang, selv om Folk med Skoleembedsksamnen foretrækkes, men at for de $\frac{3}{4}$'s vedkommende ere alle andre udelukkede og kun til den ene Fjerdedel have andre Afgang, uden at det en Gang er tydeligt, om her paa dette Punkt ogsaa de, der have Skoleembedsksamnen, foretrækkes eller ikke. Utydelig som Bestemmelsen er, vil den kunne give Anledning til megen Strid, hvis ikke ændres. Jeg kan nævne flere Eksempler. Der staar i et Lovforslag: „Beværtningsdrivende maa i den omhandlede Tid ikke sælge ud af Huset i de Tilfælde, hvor de ellers ere berettigede hertil“. Det aabner dem en sikkert velkommen, Udsigt til at maatte sælge ud af Huset i de Tilfælde, hvor de ellers ikke ere berettigede dertil; den virkelige Mening kunde simpelt være udtrykt saaledes: „Beværtningsdrivendes Ret til at sælge ud af Huset bortfalder i den omhandlede Tid“. Overpaa alle disse Dunkelheder, der kunde forøges med mangfoldige andre, overrastes man undertiden af en ganske overraskende Klarhed, men en Klarhed, som saa igen mangan Gang kaster et grelt Bys over Samfundstilstande, man ikke havde tænkt sig. Man læser f. Eks., at „samtlige normerede Professore ved Universitetet Lønnes med 4.400 Kr. aarlig“, og der opstiger for een et Billede af 57 Mænd, der ikke blot udmærke sig ved videnskabelig Granse-dygtighed, men samtidig ved en saadan borgerlig Bæstedenhed og en saadan moralsk Fordringsløshed, at de alle 57, samtlige normerede Professore, kunne lønnes med 4.400 Kr. aarlig. Man har en dunkel Erindring om, at der har været Tider, hvor hver af de normerede Professore lønnes saaledes, men nu er det i alt Fald anderledes, der kan ingen Tvivl være, Udtrykket tillader ingen anden Fortolkning, det er „samtlige normerede Professore“, der slaa

sig igennem med 4.400 Kr. — Naar man saa ser Lovforslaget om „Opbevaring og Anvendelse af Gifte“ — jeg tror, det tidligere har været paaapeget her i Tinget — faar man pludselig et Indtryk, at Wgtestabsforholdene just ikke altid ere saadanne, som man tidligere har ment. Man ser, at der maa gives særlige Regler for dem, „der paa Apoteker ekspeedere Gifte“, man finder en Bestemmelse om, at „ved Tilberedning af Næringsmidler maa Gifte ikke anvendes“. De se, hvilke indgribende Forholdsregler der tages mod Wgtesfolk, og det er ikke let at vide, hvad Virkning dette vil have paa det borgerlige og daglige Liv. Og saa er det alt noget, der vilde være undgaaet, hvis man havde husket, at enten har Ordet „Gift“ intet Flertal, eller ogsaa hedder det „Gifarter“, „Gifstoffer“, men „Gifte“ kan ikke betyde andet end Folk, der have indgaaet Wgtestab. Der er ogsaa andre Samfundsforhold, hvor over der falder et ejendommeligt Bys. Der er Medborgere blandt os, som synes at kunne komme til at underkastes temmelig umenneskelige Livsvillaar, blive behandlet som et Slags Pakhusgenstande eller som Mumre i et Magasin. Men der fremlyser dog en human Følelse derigennem, at man i Lovforslaget ikke een Gang for alle vil afgøre disse Menneskers Skæbne, men vil have den afgjort ved de aarlige Finanslove. Der staar nemlig et Sted: „Ved de aarlige Finanslove bestemmes, om en Fyrmeister eller Fyrassistent skal have s paa Fyrmagasinet“. Maaste Meningen blot har været, at en saadan skal ansættes ved Magasinet, men Ordet tyder paa, at han skal indregistreres blandt de andre Magasinstande.

Ved Siden af de Egenstaber ved Lovenes Stil, som man kunde kalde juridiske, er der andre, som ere mere almenmenneskelige, men som dog helst burde være udelukkede, saadanne Egenstaber f. Eks., som udspringe af Hastværk, af en for let Haand, og hvilken man er gaaet over Lovenes Udarbejdelse. Det synes f. Eks. at være en ganske simpel og naturlig Ting, at det samme Begreb i den samme Lov stadig benævnes med det samme Ord, at man ikke i den samme Lov snart kalder en Ting for en Tilladelse, snart for en Bevilling, ikke i den samme Lov snart taler om at „udøve“ en Opfindelse, og forstaar der ved at lave den Genstand, Opfindelsen gaar ud paa, og snart om, at vedkommende inden 3 Aar skal have „udøvet“ Opfindelsen, og mener at han skal have gjort praktisk Brug af den, saa igen et tredje Sted at bruge Ordet „udføre“ Opfindelsen om det, man paa det første Sted kaldte at „udøve“ den. Det klinger af